

Resebrev - december 2009. Vi seglar till Kap Verde & utforskar öar

Ytterligare ett par dagar blev vi kvar på La Gomera. Detta är helt klart inte Elins domäner! Förra året när vi var här försvann vår Elin och jag är fortfarande helt övertygad om att hon blev stulen av en beundrare. Nu räckte det med att hon förstod vart vi var på väg, så började hon se lite deppig ut och nu kunde vi konstatera att luften höll på att gå ur henne. Tur att hon har några reservsystrar! Snart får vi nog byta ut både henne och vår flagga som har blekts ordentligt under den tid vi varit ute.

Sista eftermiddagen var vi laddade, allt var inhandlat och båten fylld med de förnödenheter vi tror att vi kommer att behöva, på listan över saker att göra hade vi kunnat stryka punkt efter punkt och resfebern hade infunnit sig. Nu skulle vi lämna Europa och det kändes klart spännande med allt vi hade framför oss. En sista spansk middag tillsammans med seglarvänner, toppning av tankarna med både vatten och diesel och sedan var allt klart!

San Sebastian på La Gomera

Fredagen den 4 december kl. 13.00 (UTC) lämnade vi La Gomera, Spanien och Europa. Tillsammans med Nisse i OE 32:an Kairos och Bengt & Ritva i HR 352:an Miss Blue satte vi kurs söderut. 800 Nm vatten låg nu framför oss, vår längsta sträcka hittills. Redan första kvällen hade vi tappat närkontakten med de andra båtarna, men vi höll hela tiden daglig kontakt via VHF-radion eller, när den inte räckte till, via mail. Vi utbytte väderinformation och positioner samt berättade om våra respektive lokala förhållanden. Vindarna kan skilja sig rätt mycket ute till havs. Känns som en extra trygghet att det finns någon annan därute.

Vad gör man då alla dessa timmar som man sitter där på havet? Så här ser våra dagar ut: Under dagarna har vi inga fasta vakter utan är ofta uppe båda två. Det brukar bli så att vi sover någon timma var under förmiddagen och ibland tar någon en lur även på eftermiddagen. Matlagning, att äta och sedan diska tar sin tid varje gång, även om sjön denna gång varit väldigt behaglig. Vi läser en hel del och givetvis skall båten tas om hand.

Mat måste man ju ha

En dusch är aldrig fel

Vi läser om nya platser

Något pyssel brukar det bli gjort under dagen också. Radiokontakter, väderrapporter och mail tar sin tid. Ibland får man besök av delfiner, skymtar valar eller kanske har fått napp och då går tiden till det. Ingenting går snabbt när man lever i en värld som ständigt är i rörelse utan den minsta lilla uppgift tar sin tid att genomföra. Till kvällen har Heléne vakten kl. 21-00 och Bosse brukar då få sova 22-00. Kl. 00-03 har Bosse vakten och Heléne sover, kl. 03-06 är det tvärtom. Mellan 06-09 har Bosse åter vakt och Heléne sover mellan 06-08 och fixar sedan frukost. På våra nattpass lyssnar vi ofta på talböcker, helt perfekt när man sitter ensam i mörkret!

Man får också en hel del egen tid under stjärnorna då man funderar på stort och smått här i livet. När tankarna får flyta fritt faller saker och ting på plats och man får umgås med sig själv och sitt tidigare leverne. Framtiden finns också lite löst med i dessa tankar.

Ett bakslag i konserveringen åkte vi på! En dag beställde kapten spaghetti & köttfärssås till middag. Inga problem, bara att ta fram en burk färdig sås och värma. När burken öppnades gled locket upp så lätt, så lätt. Inget vacuum där inte! Fram med nästa, likadant. Fram med en burk ren köttfärs, samma sak med den! Vi vet inte vad som hänt men när vi kollade var det likadant med en burk med pannbiff. Alltså alla våra burkar som innehöll någon form av köttfärs hade inte slutit tätt och bildat vacuum. Alla andra satt locket fast som berget på. Möjligen kan det vara så, då jag gjorde konserveringen i stora omgångar, att dessa burkar inte fått stå kvar och svalna i tryckkokaren och att det har påverkat dem. Där sprack en del av vår goda planering att vara mer eller mindre självgående i 60 dagar. Får se vad vi kan köpa på Kap Verde eller om fiskelyckan står oss bi.

Efter en vecka med fantastiskt fin segling, vi körde bara motor 2-3 timmar första dagen samt sista biten in till hamn, så låg de där vid sjunde dagens soluppgång, Kap Verde-öarna!

Nytt för oss, som inte längre är inom EU, är att nu skall den gula karantänflaggan hissas tills man har klarerat in i landet. På vilken sida? Alla böcker vi har talar om hur viktigt det är att den ska hissas men ingen säger något om var den skall sitta. Gästflaggan för landet man besöker skall sitta under styrbords spridare, så efter lite diskussion bestämde vi oss för att den gula får hamna på babordssidan.

På väg in i sundet mellan öarna Santo Antao och Sao Vicente eskorterades vi av hundratalet delfiner, mäktigt!

Efter 6 dygn, 23 timmar och 15 minuter på Atlanten ankrade vi upp i Mindelos hamn på Sao Vicente. Först insöp vi bara atmosfären, nu var vi i Afrika! Vi besökte immigrationskontoret och marina polisen och så var vi inklarerade. Några timmar efter oss kom Kairos in i hamn och efter lite umgänge sov vi alla gott den natten.

Redan i Sverige hade vi fixat visum för vårt besök på Kap Verde, vilket skulle vara klokare att göra om man skulle stanna mer än två veckor. När vi klarerade in var det ingen som ens frågade efter det. Det visade sig sedan att alla seglare får betala en avgift, ca 65 SEK, per båt oavsett hur länge man stannar och visum gäller tydligen bara för charterturister?

Kap Verde-öarna består av 10 öar, varav nio är bebodda, och 5 mindre skär/småöar. Totalt bor här ca 520 000 personer och minst lika många har utvandrat och bor världen över. Öarna har tidigare varit en portugisisk koloni, då man var knutpunkt för slavhandeln mellan Afrika och Amerika, men är sedan 1975 självständiga. Befolkningen är blandad, de flesta är kreoler, vilket tydligt visar sig i musiken, maten och språket.

Vi startade med att utforska Mindelo på den norra ön Sao Vicente. Eftersom denguefeber bröt ut på de södra öarna i november har vi valt att endast besöka de norra. Mindelo har ca 50 000 invånare och är i kolonialstil. Det är den nästa största staden i Kap Verde.

Det är tydligt att vi inte är kvar i Europa och lika tydligt är att vi är i ett fattigt land, något vi främst reagerar på är att man har så dåliga tänder och ofta saknar flera av dem.

Konstigt nog ser vi många fina bilar så kanske är det så att en del har det väldigt bra. Barnen vi ser är prydliga och välklädda, många bär guldsmycken så helt illa är det nog inte.

I Mindelo finns Kap Verdes enda riktiga marina. Byggt av en tysk seglare för bara något år sedan så allt är nytt och fint. Priserna är som i Europa, en plats för oss kostade 22 €/dag.

Vi startade med att ankra utanför hamnen ett par dagar, och då kan man lägga sin dinge säkert inne på marinan för 3 €/dag. Vatten, el och diesel finns att få vid bryggan. *Mindelo stad med piren & marinan i förgrunden*

Vattnet kommer från en avsaltningsanläggning, och är väl samma som vårt från watermakern, så många dricker vattnet här.

Utanför marinan samlas arbetslösa killar som gärna erbjuder sina tjänster. Man hinner inte mer än komma hit förrän de erbjuder sig att visa vägen till immigrationskontoret. De kan också tvätta båtbottnen och fixa en massa annat. Här finns även smågrabbar som tigger. Ett bra tips vi fick av Milo Dahlmann på Artemisia är att ge dem bröd istället för pengar.

Överallt säljs det saker, från damer som säljer frukt från en korg på trottoaren till mannen med några tröjor över armen och ett par skor i handen och i små, små butiker med mycket begränsat utbud. Och så finns det marknader! Här finns en stor, fin fiskmarknad med livlig kommers. Är det något man är rik på här är det just sådant som kommer från havet.

Vi besökte flera mindre grönsaksmarknader, fräscht & fint med rotfrukter, örter och ett mindre urval grönsaker. På fruktsidan verkar utbudet bestå av lime, banan och papaya.

En marknad sålde olika nötter & bönor, läckert förvarade i stora tygpåsar. I lokalen spreds härliga dofter. Billigt var det också, vi köpte en stor påse färska jordnötter för motsvarande 7 svenska kronor.

I ett internationellt samprojekt har det byggts ett torg med en massa små, permanenta stånd. Här säljs det skor, kläder, klockor och annat tingeltangel. Trots att det inte verkar finnas underlag för all denna handel, man ser nästa ingen som handlar, är försäljarna inte påstridiga alls utan man möts överallt av vänlighet.

Till och med restaurangbyggnaden i denna del bestod av flera små "hål i väggen", alla med några få bord utanför. Det kan inte vara lätt att försörja sig på så små ställen.

En annan sak man möter är förstas musiken. På både dagar och kvällar kan man lyssna på livemusik på barer och liknande ställen. Vemodigt, reggaeliknande gitarrspel ackompanjerat av taktfasta rytmer från olika trummor. På Clube Nautico, som ovanligt nog är till för vanligt folk, spelas det varje kväll. Mindelo är kulturens vagg på Kap Verde så det är här artisterna samlas.

Vi åkte över till grannön, Santo Antao, där vi bokade en guidad heldagstur. Redan i hamnen vid Porto Novo möttes vi av vår engelsktalande guide Roney och en busschaufför. Vi var fem och ytterligare tre personer följde med på denna tur i minibussen som hade plats för 15 personer. Vädret var mulet vilket gjorde gott för bilturen, det blir lätt varmt annars.

Vår guide var ung men visade sig vara både en stolt kapverdian och en kunnig guide. Vi körde längs en kullerstensväg, som anlagts under 1970-talet, på slingringa vägar upp för denna kuperade ö. Vi kom upp till den stora kratern som finns mitt på ön, Cava de Paul, och vandrade ner i dess mitt. Här är jorden väldigt bördig så många har odlingslotter här och man hämtar gärna sitt vatten här uppe.

På väg ned i kratern

På Santo Antao, med en högsta topp på 1 979 meter, regnar det under hösten och ön är så här års grön och frodig. För bara en månad sedan hade det regnat ordentligt under en veckas tid och flera vägar hade spolats bort. Vår guide berättade om livet på ön och om olika växter, många av dem fanns bara här, och dess egenskaper.

Åsnetransport

Odlingslotter i kratern vid Cava de Paul

Örter av olika slag

Vi vandrade upp på en klippkant. Vyerna var hisnande över djupa raviner från häftiga toppar. Färden gick sedan vidare nedför på vägar som mer eller mindre huggits ut i berget. Här och där passerade vi en liten by.

Hisnande branter!

Vår guide Roney visar

Uppe i bergen finns inga bussar utan transporter sker oftast via Aluguers. En Aluguer är en flakbil med bänkar på och som fyller flaket med folk och varor och sedan kör iväg. Detta är ett vanligt sätt att transportera sig här på öarna. Det finns inga tidtabeller utan bilen går när flaket är fullt. Sedan får man komma ihåg att fråga när färden går tillbaka. Bergsborna ställer sig helt enkelt vid vägen och väntar på en bil när de ska någonstans.

Vi plockade upp Maria, som stått och väntat sedan klockan fem på morgonen, men inte lyckats få någon skjuts denna dag. Maria, som inte kunde ett ord engelska, tog snabbt över föreställningen i bussen och berättade om sitt liv uppe i bergen. Hon sjöng för oss och fick alla att klappa med. En färgstark kvinna som nog satte spår hos oss alla på väg ner till öns stora by, Ribeira Grande.

Vår chaufför och Maria, lifterskan

Färgglada båtar vid Ponta do Sol

Här slog vågorna in över piren

Vi fortsatte därefter till Ponta do Sol, Kap Verdes nordligaste udde, en fiskeby där sjön gick hög. Här lunchade vi, givetvis åt vi fisk med ris, potatis och lokala grönsaker till.

Lite snopet avslutades den guidade turen här men vi kunde åka tillbaka till färjan med vår minibuss mot avgift. Bussen var nu omvandlad till allmän buss så lite fler passagerare och packning tillkom.

Lunchrestaurangen

Populär färja

Färjan går mellan öarna två gånger per dag, över sundet som bara är 8,5 Nm brett. Ändå kan sjön gå hög här och inför varje färd delas det ut spypåsar till passagerarna. Alla förnödenheter till Santo Antao sker denna väg så färjan är fullastad med allt som invånarna där kan behöva, mat, gasol, köksmaskiner, diesel på fat, djur, madrasser, ja allt man kan tänka sig i en salig röra. Under högsäsong bör man boka biljetter till färjan i så god tid som möjligt då antalet passagerare är begränsat.

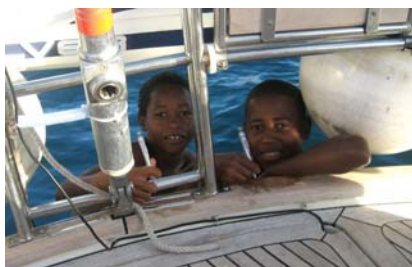

Nu ville vi se fler av Kap Verde-öarna och seglade, via norrsidan på Sao Vicente, österut till den obebyggda ön Santa Luzia. På sydsidan av ön finns en stor vik med en härlig, vit sandstrand längst in. Här ankrade vi upp och njöt av skådespelet och ljudet när grönt Atlantvatten rullade upp på stranden. Sådant sover man gott till! En ljuvlig kväll i det fria som avslutades med en vacker solnedgång i väster.

Piloten varnade för willawaves, dvs. kastvindar, och det var det. Vindbyar rutschade nedför de höga bergssidorna och ryckte i ankarkättingen. Men vårt ankare satt bra i botten så allt var lugnt.

Lokal fiskebåt för segel

Vi fick ännu en fin seglingsdag då vi fortsatte österut till Sao Nicolau där vi sent på eftermiddagen kunde ankra upp vid Tarrafal. Nu kändes det att vi var i Afrika! Vi hade inte legat där länge förrän två smågrabbar kom simmande ut till oss och obehindrat satte sig på vår badplattform. Vår franska är i princip obefintlig men lite spanska och lite teckenspråk gjorde klart att de ville ha pennor. Klart att de fick!

En av dem, Juno, blev sedan vår dingevakt när vi skulle iland. Här är fattigt och man tar varje tillfälle att tjäna en liten peng på de få turister som hittar hit. Vi promenerade genom byn, vilket gick ganska snabbt, och besökte flera små affärer för att köpa bröd men hittade inget. Vi ser ofta att man äter små hårda brödkakor, kanske något för oss att ta efter? Fisk kan man däremot köpa direkt från alla små fiskebåtar.

Tarrafal i härligt kvällsljus

Nästa dag åkte vi med en Aluguer, bilskjutsen jag beskrivit tidigare. För bara motsvarande 25 SEK per person åkte vi från Tarrafal upp till Ribeira Brava som är huvudort på ön. En resa som tog ca 45 minuter och som bjöd på hisnande vyer då turen gick runt stor del av den östra, bergiga sidan av ön. Även här hade regnet spolat bort delar av vägarna på många, många ställen och man kunde se hur vattnet forsar fram längs branterna. De äldsta här säger att de aldrig varit med om ett sådant regnande tidigare. Sao Nicolau är grön

och bördig och man odlar för fullt uppe i bergen. På många håll såg vi enorma spindelnät och i dem stora spindlar. Även det var något som kom efter regnen.

I Ribeira Brava, som gav ett prydligt intryck, strosade vi runt och lunchade innan vi gav oss ut på vandring uppe i bergen som omgav byn. Själva byn ligger längs en dalgång vid foten av nationalparken Monte Gordo med sin högsta topp på över 1 300 meter. Här är grönt och frodigt med blommande trädgårdar längs gator i en charmig röra av olika höjder. Här fanns gott om små butiker och folket såg ut att må bra.

Stora torget i Ribeira Brava

Vi gick gamla vägen upp till Cachaco, en 5 kilometer lång tur på en smal, slingrande stensatt väg som övergick i en åsnestig och som hela tiden klättrade uppåt, uppåt. Kändes i både ben och lungor! Här och där passerade vi små hus och såg händer, getter och åsnor. Ganska ofta fanns en vagn där man kunde köpa gasol och med jämna mellanrum fanns vattenhål där befolkningen hämtade sitt dricksvatten. Byborna som vandrade längs berget hade egen mugg med sig och drack när de blev törstiga.

Det gick hela tiden uppåt

Här kunde man hämta friskt källvatten

Efter välförtjänt vila på toppen tog vi åter en Aluguer tillbaka till Tarrafal. Ett perfekt färdssätt till en låg kostnad. Vad vi förstår är det fast taxa till olika platser och ingen försökte få oss att betala mer. Återresan blev mycket kortare, kostade motsvarande 10 SEK.

Vi stoppar en Aluguer längs vägen

Lagom till jul tog vi oss tillbaka till Mindelo och julaftonen firades om bord på seaQwest tillsammans med våra vänner, besättningarna från Miss Blue och Kairos. Det blev knytkalas och flera nya rätter som skulle avsmakas.

Vi kom iväg från Kanarieöarna i precis rätt tid. Efter att vi kommit hit har ovädren över Azorerna och Kanarieöarna avlöst varandra. De har gett kraftiga sydvästliga vindar och mycket hög sjö så inga nya båtar har kommit till Kap Verde.

Så hände det igen. Vi vaknade en morgon och Little Q var borta! Denna gång var hon både upphissad på vår badplattform och fastkrokad i dävertar uppe i targabågen. Dessutom var motorn låst med ett rejält lås och hela ekipaget fastlåst i båten med en wire. Både wire och tampar hängde kvar avsågade, troligen med kniv.

Vi flyttade in i marinan och började efterlysa vår dinge, det är ju inte direkt en storstad vi är i. Anmälan gjordes hos marina polisen och man fick lätt känslan av att de ville kolla själva innan en officiell anmälan gjordes. Nu när vi bytt försäkringsbolag, sedan vi lämnade Europa, är vår självrisk mycket högre så vi får ingen ersättning från någon försäkring denna gång. Därför har vi utlovat hittelön om dingen dyker upp. Får se vad som händer.

I baren på Foya Braca

Skönt fotdopp längs stranden

Det är lätt att bli blöt!

En dag åkte vi buss till öns sydvästsida, till lilla samhället Sao Pedro, där man byggt en fin hotellanläggning, Foya Branca, med pooler strax intill det skummande havet. Varje söndag serveras här buffé och vad vi förstår är det väldigt populärt. Restaurangen var i alla fall helt full den dagen vi var där och maten var mycket god. Här fanns en del turister men det verkade även som om lokalbefolkningen uppskattade detta. Måltiden avslutade vi med en välbehövlig promenad i vattenbrynet på den långa stranden.

Badstranden i Mindelo

Sista dagarna i december började vi förbereda Atlantöverfärden. Vi behövde göra lite kompletteringar i köket och började se oss omkring ordentligt. Vi har tidigare fått höra att på Kap Verde finns i princip ingenting att handla. Det gör det! Men kanske inte det som vi är vana vid. Här i Mindelo finns gott om mejerivaror som har lång hållbarhet och inte behöver förvaras i kyl. Gott och billigt bröd kan man köpa, köttprodukter är frysta och av lite varierad kvalitet. Ost och pålägg finns. Och naturligtvis fisk, ägg, frukt och grönsaker.

Torrvaror, pasta och bönor av olika slag finns det gott om.

Dingen har inte dykt upp trots att polisen letat såväl till sjöss som i land så till slut blev vi tvungna att köpa en ny dinge med motor. Känns surt, med helt onödiga utgifter som detta då vi dessutom inte kunnat välja utan nu har en ful dinge vi aldrig skulle ha köpt under normala omständigheter. Men, men vi kanske får ha denna ifred framöver?

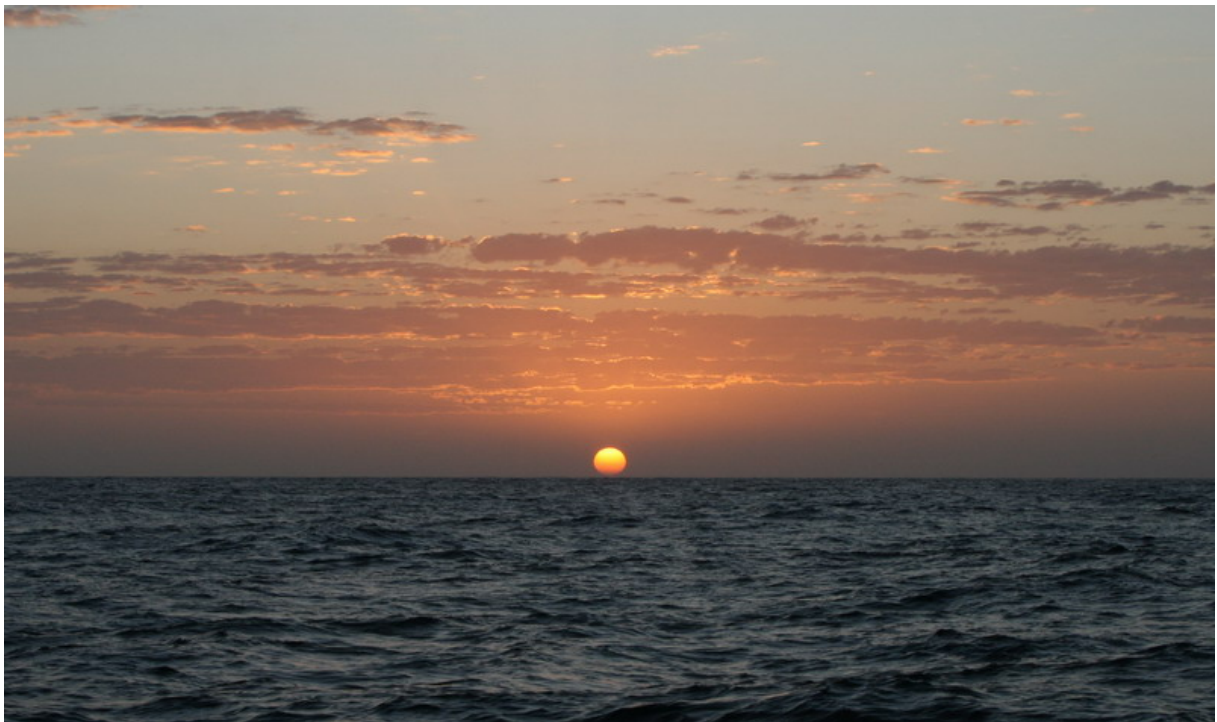
Vi avslutade vårt besök på Kap Verde med att fira nyår i Mindelo. Ett stort fyrverkeri byggdes upp nere vid hamnen och under kvällen avlöste artisterna varandra vid den nya, tjusiga anläggningen bredvid hamnen. Vi seglare satt på första parkett. Man är ju alltid rädd att smällare skall hamna på båten så vi var kvar på båtarna och firade tillsammans med Miss Blue och Kairos, denna gång ombord på Kairos.

Till 12-slaget var gatorna nere vid hamnen och framförallt piren tjock med folk då det bjöds på ett sprakande fyrverkeri ackompanjerat av båtar som tutade in det nya året.

De härliga rytmerna från musiken fortsatte och de suggestiva trummorna spelade ända fram till gryningen nästa dag.

Heléne @ seaQwest

Soluppgång på Atlanten